

WYROK Z DNIA 9 LISTOPADA 2011 R.

III KK 165/11

Niedopuszczalne jest sprostowanie w trybie określonym w art. 105 § 1 k.p.k. uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego, w części obejmującej merytoryczną treść motywów podjętego rozstrzygnięcia, bowiem z istoty tego wyroku wynika, że dopiero jego uzasadnienie wskazuje na przyczyny nieuwzględnienia (lub uwzględnienia) zarzutów przedstawionych w apelacji. Takie postanowienie o sprostowaniu oczywistej omyłki nie pociąga za sobą skutków prawnych.

Przewodniczący: sędzia SN D. Świecki.

Sędziowie SN: J. Sobczak, W. Wróbel (sprawozdawca).

Prokurator Prokuratury Generalnej: B. Mik.

Sąd Najwyższy w sprawie Grzegorza S., skazanego z art. 19 § 1 w zw. z art. 291 § 1 k.k., po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie w dniu 9 listopada 2011 r., kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść skazanego od postanowienia Sądu Okręgowego w O. z dnia 11 lutego 2011 r. oraz od wyroku Sądu Okręgowego w O. z dnia 1 grudnia 2010 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w O. z dnia 28 maja 2010 r.,

u c h y l i ł zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w O. i sprawę p r z e k a z a ł temu sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

Prokurator Prokuratury Rejonowej w S. oskarżył Grzegorza S. o to, że w okresie pomiędzy dniem 23 września 2008 r. a dniem 14 października 2008 r., wspólnie i w porozumieniu z Pawłem J., wszedł w posiadanie samochodu skradzionego na terenie Niemiec w ten sposób, że zakupił go od mężczyzny narodowości białoruskiej, a następnie wprowadził ten samochód na polski obszar celny, to jest o popełnienie przestępstwa z art. 291 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 28 maja 2010 r. Sąd Rejonowy w O. uznał Grzegorza S. winnego tego, że przez udzielanie rad i informacji pomógł Pawłowi J. w nabyciu skradzionego samochodu od mężczyzny narodowości białoruskiej, a następnie pomógł wprowadzić ten samochód na polski obszar celny, co stanowi przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 291 § 1 k.k. i za to przestępstwo wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności, której wykonanie, na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k., warunkowo zawiesił na okres próby 2 lat.

Od powyższego wyroku prokurator wniósł apelację na niekorzyść Grzegorza S., w której podniósł zarzut błędu w ustaleniach faktycznych i rażącej niewspółmierności kary. Apelację tę Sąd Okręgowy w O. uznał za oczywiście bezzasadną i wyrokiem z dnia 1 grudnia 2010 r. utrzymał w mocy wyrok Sądu pierwszej instancji. Na wniosek prokuratora, Sąd Okręgowy w O. sporządził uzasadnienie wyroku. Następnie, postanowieniem z dnia 11 lutego 2011 r., ten sam Sąd, powołując się na art. 105 § 1 i 3 k.p.k., sprostował oczywistą omyłkę pisarską w uzasadnieniu wyroku z dnia 1 grudnia 2010 r. w ten sposób, że część zawierającą motywy rozstrzygnięcia, a odnoszącą się do sprawy o przestępstwo z art. 178a § 1 k.k., zastąpił nowym tekstem bezpośrednio dotyczącym zarzutów podniesionych w apelacji prokuratora. Uzasadniając

swoje postanowienie, Sąd Okręgowy wskazał na fakt sporządzenia uzasadnienia w formie elektronicznej i oczywisty charakter omyłki.

Od postanowienia Sądu Okręgowego w O. zażalenie wniósł prokurator, które to zażalenie Sąd Apelacyjny w B. pozostawił bez rozpoznania postanowieniem z dnia 2 marca 2011 r.

Prokurator Generalny wniósł kasację od postanowienia Sądu Okręgowego w O. z dnia 11 lutego 2011 r. w przedmiocie sprostowania oczywistej omyłki pisarskiej oraz od wyroku Sądu Okręgowego w O. z dnia 1 grudnia 2010 r. utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w O. z dnia 28 maja 2010 r., zaskarżając oba te orzeczenia w całości na niekorzyść Grzegorza S. Prokurator Generalny zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść zaskarżonego postanowienia naruszenie art. 105 § 1 k.p.k., polegające na wyrażeniu błędnego poglądu, iż w trybie sprostowania oczywistej omyłki pisarskiej możliwa jest korekta każdego, niebudzącego wątpliwości błędu, zawartego w uzasadnieniu orzeczenia, chociaż prawidłowa wykładnia tego przepisu prowadzi do wniosku, że nie jest dopuszczalne w tym trybie wprowadzenie do uzasadnienia orzeczenia, w zakresie merytorycznych motywów rozstrzygnięcia, elementów w nim pierwotnie pominiętych bądź też skutkujących zmianą jego treści. Ponadto Prokurator Generalny zarzucił rażące naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., przez nierozważenie zarzutów i wniosków apelacji prokuratora wniesionych na niekorzyść oskarżonego Grzegorza S., z uwagi na przedstawienie w pierwotnym uzasadnieniu argumentów, pozostających bez związku z treścią apelacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Bezsporne w sprawie jest, że pierwotne uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego w O. z dnia 1 grudnia 2010 r., podpisane przez członków składu orzekającego, tylko w części historycznej dotyczyło sprawy, w której wyrok ten został wydany. Treść tego uzasadnienia, od strony 3, dotyczy

zupełnie innej sprawy, związanej z zarzutem popełnienia czynu zabronionego z art. 178a § 1 k.k. Wydane następnie, w trybie art. 105 § 1 k.p.k., postanowienie o sprostowaniu oczywistej omyłki, polegające na zastąpieniu pierwotnie sformułowanych motywów rozstrzygnięcia w istocie nowym uzasadnieniem, było na gruncie tego przepisu niedopuszczalne.

W judykaturze Sądu Najwyższego przyjmuje się, że niedopuszczalne jest prostowanie w trybie określonym w art. 105 § 1 k.p.k. merytorycznych elementów wyroku (por. wyrok z dnia 19 lipca 2007 r., V KK 373/06, R-OSNKW z 2007 r., poz. 1689). Pogląd ten w całej rozciągłości należy odnieść także do próby zmiany w tym trybie uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego, w części obejmującej motywy podjętego rozstrzygnięcia, bowiem z istoty tego wyroku wynika, że dopiero jego uzasadnienie wskazuje na przyczyny nieuwzględnienia (lub uwzględnienia) zarzutów przedstawionych w apelacji. Niedopuszczalne postanowienie o sprostowaniu oczywistej omyłki nie pociąga za sobą skutków prawnych (por. wyrok z dnia 3 kwietnia 2006 r., V KK 482/05; postanowienie z dnia 16 grudnia 2009 r., IV KK 347/09; wyrok z dnia 29 czerwca 2011 r., III KK 446/11, LEX 860623). Zakwestionowane w kasacji Prokuratora Generalnego postanowienie Sądu Okręgowego w O. z dnia 11 lutego 2011 r. nie mogło więc wywołać skutków prawnych, a w związku z tym zbędnym było jego uchylenie, o co wnosił składający kasację. Konieczne natomiast stało się uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w O. z dnia 1 grudnia 2010 r., bowiem pierwotnie sporządzone uzasadnienie tego wyroku w ogóle nie odniosło się do zarzutów przedstawionych w apelacji prokuratora złożonej od wyroku Sądu Rejonowego w O. z dnia 28 maja 2010 r.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy w postępowaniu odwoławczym, Sąd Okręgowy w O. zobowiązany będzie do wydania wyroku i

sporządzenia jego uzasadnienia zgodnie ze standardami wynikającymi z art. 433 § 2 w zw. z art. 457 § 3 k.p.k.